Karikatür

Erkek — Âdeta uçuyoruz değil mi ?
Kız — Hayır, havalanıyoruz.

Dünya Karikatürleri

— Bekârları neresinden tanırsın.
— Çoraplarındaki delikten!...

YENİ MODELLER KARŞISINDA!..

Meclisi idare reisi — Öyle zannediyorum ki, âza arkadaşlar yeni modellerimizin kazanacağı muvaffakıyeti şimdiden tahmin etmiye başladılar!...

Karısı (Telefonda) — Sevgilim, hediye ettiğim kalemden memnun musun?. Koca — Evet karıcığım, ben memnunum ama bakalım akşama sen ne diyeceksin?...

— Kendim için bir terlik alacağım mamazel, fakat modayı bilemiyorum, bugünlerde kırmızı mı, yoksa siyah mı kullanıyorlar?..

Karikatür

Şimdiye kadar görülmemiş nefasette bir

YAZ

Sayısı hazırlıyor

Yaz sayımızın birçok sayfaları renkli yaz levhalarile süslü olacaktır.

Bu sayımızın fevkalâde nefis olması için santkârressamlarımız şimdiden hazırlanmaktadırlar.

KARKATÜR fevkalâde yaz sayısile Türkiyenin biricik mizah mecmuası olduğunu bir kere daha isbat etmiş olacaktır.

Renkli yaz sayımızda en değerli mizah üstadlarımızın, yazılarını bir arada bulacaksınız.

KARİKATÜR'ün yaz sayısı mizah edebiyatımızın bir şaheseri olacaktır.

Şimdiden bekleyiniz.

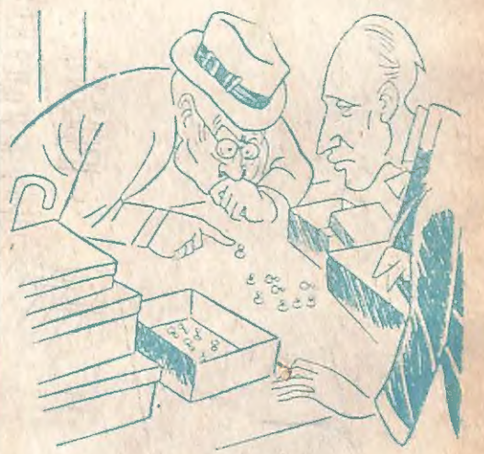

VALLÂHİ KILIBIK DEĞİL!

Müşteri — Şu kol düğmelerini pek beğendim, lûtfen ayırın, karımı getireyim de satın alayım!...

TAŞ DEVRİNDE ALIŞ VERİŞ

— Bir Mamut budu istiyorum, kaça?..
— Bugün fiatlar pahalılaştı, üç tane yontulmuş taşa balta vereceksin!...

No. 72 CİLT: 3 YIL: 2 FİATI 10 KURUŞTUR 15 MAYIS 1937

KARİKATÜR

Sahibi: Sedat Simavi

İdarehanesi:
İstanbul, Ankara caddesinde hususi daire. Posta kutusu: İstanbul 103

Abone Şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✻ CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH GAZETESİ ✻

İSTANBUL ELEKTRİK ŞİRKETİ ELEKTRİK İSTİHSAL EDİYOR!

— Şelâle akıyor, dinamom dönüyor, gel keyfim gel!..

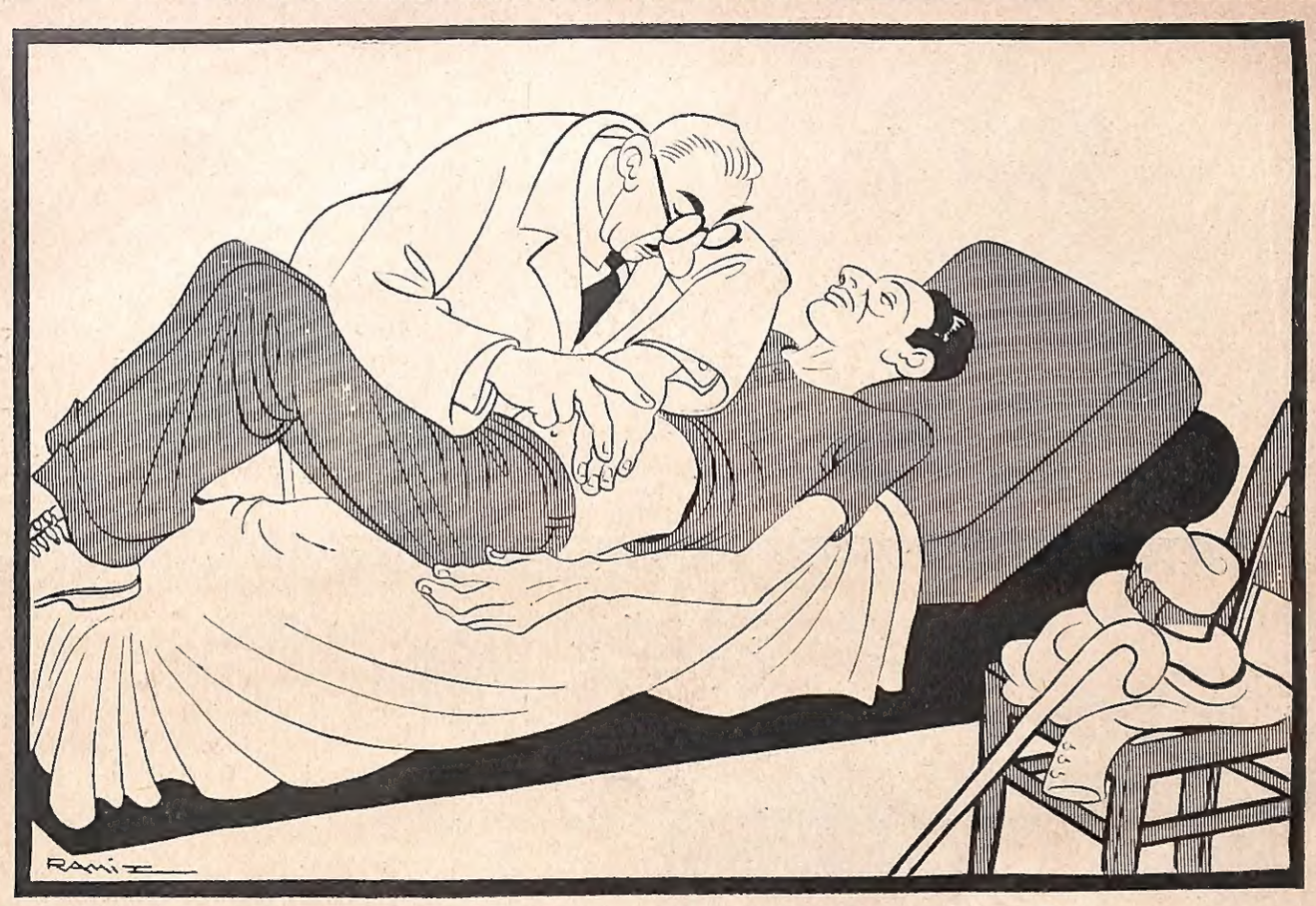

Doktor — Size balık eti tavsiye ederim...
Hasta — Ne fena, ben zayıflardan hoşlanırım!...

YENİ BİR TİP...

Yazıya başlıyacağım zaman kapı vuruldu; içeriye golf pantalon üzerine kısa bir kürklü ceket giymiş, boynunu bir kırmızı fularla sıkmış kasketli bir adam girdi. Gözlerinde yüzünü yarı yarıya kapatan bir tayyareci gözlüğü, elinde bir fotoğraf makinesi, ayaklarında sırımdan bağlarla sımsıkı bacaklarına sarılmış kalın kunduralar vardı.

Masamın önünde durarak bir asker selâmı verdi ve kendini takdim etti:

— Ben devri âlem seyyahı Tunç Yılmaz...

Eskiden profesör, filozof, âlim, kâşif olduğunu söyliyen insanları nasıl hürmetle karşılıyor idisek, bu zamanda da kendini devri âlem seyyahı diye takdim edenleri ayni şekilde karşılamıya borçluyuz.

Bunun için, vaktile sakala, sarığa, redingot ve cüppeye, burun üzerine düşmüş gözlüğe ve içi kitap dolu yağlı çantaya gösterdiğimiz ihtirama bugün de sırımlı kalın kunduraya, golf pantalona, kayışla omuzuna asılmış fotoğraf makinesine göstermek lüzumunu hissederek yerimden kalktım ve kendisini karşımdaki koltuğa oturttum:

— Efendim hoş geldiniz... Sebebi ziyaretiniz?

Bay Tunç Yılmaz, eldivenlerini çıkarıp yanına koydu:

— Efendim, vatanımın onuru namına büyük bir devri âlem seyahatine çıkıyorum da...

Tayyare ile mi hareket ediyorsunuz? Hemen binecek misiniz?

Seyyah sualimi garip buldu:

— Hayır, derhal değil, dedi.

— O halde gözlüklerinizi çıkarsanız da rahat konuşsak...

— Ziyanı yok efendim...

— Siz alışmış olabilirsiniz... Fakat bana bu gözlük, hortumu eksik bir gaz maskesi gibi görünüyor ve kendimi gaz hücumuna uğramış bir yerde sanarak bir bunaltı duyuyorum.

Tunç Yılmaz gülümsiyerek gözlüklerini çıkardı ve çehresini gösterdi. Yirmi üç yirmi dört yaşlarında bir gençti. Ziyaretinin sebebi hakkında izahat verdi:

— Hareketten evvel gazetelerimizi dolaşıyorum. Fotoğraflarımı takdim ediyor ve seyahat proğramım hakkında beyanat veriyorum. Malûm ya, millî şeref namına büyük ve tehlikeli bir sergüzeşte girişiyoruz. Bunun memleketçe anlaşılması lâzım gelir.

— Hakkınız var... Öyledir... Ancak zannederim ki adreste yanıldınız... Burası bir mizah gazetesi idarehanesidir... Siz herhalde harikulâde tarihî tefrikalar ve seyahatler neşreden ağır başlı büyük yevmî gazetelerimize gidecektiniz.

Tunç Yılmaz güldü:

— Karikatür bir mizah mecmuası olabilir, dedi, fakat herhalde millî şerefimize taallûku olan böyle büyük bir işte ötekilerden geri kalmak istemez ve alay yazıları arasında benim büyük teşebbüsüme de bir iki ciddî sayfa ayırabilir...

— Ona ne şüphe... Herhalde seyahatinize Karikatürün baş köşesinde lâyık olduğu mevkii vermiye çalışırız... Siz söyleyin, ben not alayım... Şimdiye kadar nerelere gittiniz?

Seyyah biraz duralar gibi oldu:

— Ufak tefek bazı seyahatlerim var. Fakat asıl ehemmiyetli bu olacağı için.

— Hayır, hayır,.. Müstakbel seyahatinizi lâyık olduğu ehemmiyetle karşı-

AT MARTİNİ DAĞLAR İNLESİN!

— Yaman avcıdır...
— İyi mi atar?.
— Ne söylüyorsun? Her avdan dönüş e iki yüz hayvan vurduğunu söyler!...

lanmak için mazinizden mutlaka bahsetmeliyiz. Ufak tefek seyahatleriniz hangi tarihtedir? Nerelere gittiniz?

Muhatabım, hafif bir tereddütten sonra cevap verdi:

— 1928 de İzmite kadar... Fakat yolun yakınlığına bakıp da bu seyahati küçük görmeyin... O vakit ilk mektebin son sınıfında idim... Sinema seyrederken kendimde büyük bir kâşif ve seyyah istidadı sezdim. Ailemin kitap almak için verdiği para ile öteberi alarak yola çıktım... Fakat maalesef devlet o vakit bu gayemi takdir edemedi; polisler vasıtasile beni yakalatarak aileme iade ettirdi.

— Geçmiş olsun... Bugün artık ermiş, yetişmiş bir insansınız. Ne aile, ne devlet, ne de hiç bir kuvvet artık yüksek teşebbüslerinize hail olamaz.. Hangi yolu takip edeceksiniz?..

— Yine ayni yoldan, yani İzmit yolundan hareket edeceğim...

— Çok doğru. İnsan düştüğü yerden kalkar derler... Bu defa aileniz seyahatinizi nasıl karşılıyor?

— Bir an evvel hareketime taraftar.

— Tahmin ederim... Nerelerden dolaşacaksınız?...

— Şarktan gidip garptan döneceğim.

— Program biraz müphemce değil mi?

— Ben öteki devri âlem seyyahlarının gittiği yollardan gitmeyi tenezzül sayarım... Benim gideceğim yollar, benden evvel hiç kimsenin ayak basmadığı yollar ve memleketler olmalı... Yoksa bu seyahatin orijinalliği nerede kalır?

— Çok doğru... Şimdiye kadar ne iş gördünüz?

— Bazı iktısadî teşebbüslerde bulundum... Fakat bunların hiç birine hevesim olmadığı için...

— Bu iktısadî teşebbüsler ne gibi şeylerdir....

— Ailem beni bir defa büyük bir kundura fabrikasında, bir defa büyük bir ticarethane yazıhanesinde çalıştırmak istedi... Tabiî sırf sitaj yapmak ve evrensel endüstri işleri hakkında bir fikir edinmek için... Fakat bunların hiç birinde on beş, yirmi günden fazla kalmayı doğru bulmadım...

— Hakkınız var... On beş günlük bir seyahat, koskoca doktorların Avrupa müesseselerinde tetkikat yapmalarına ve mesleklerinde ihtisas peyda etmelerine kâfi geliyor. Sizin de ayni müddet içinde dünya endüstrisinin durumunu kavramış olmanıza ne mâni

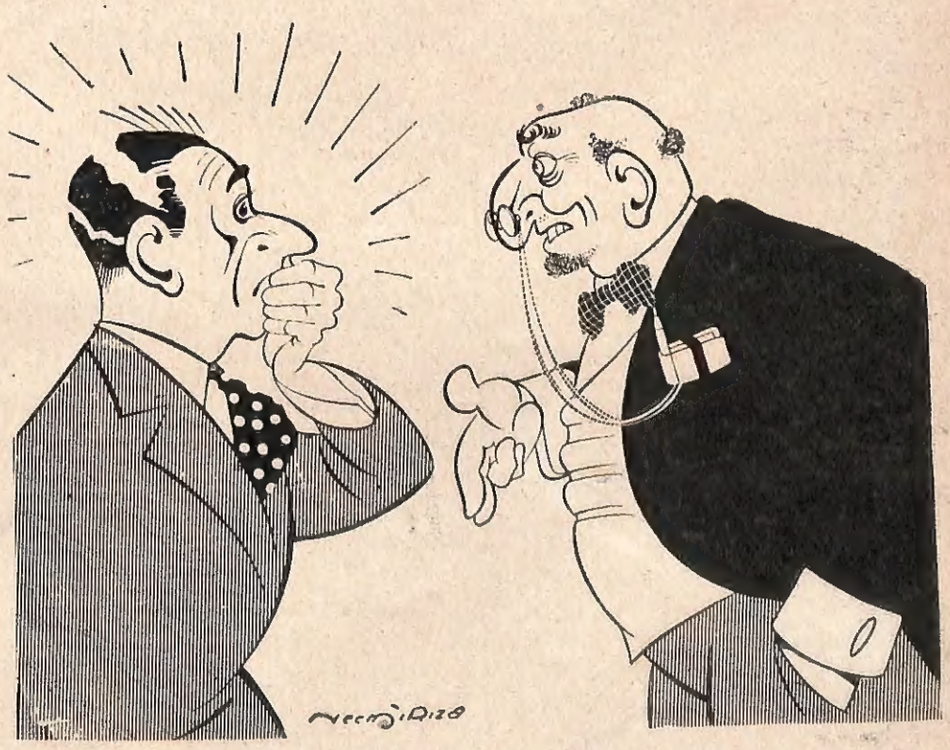

Müstakbel kayınpeder — Kızım maalesef sizinle alâkasını kesiyor...
Damat namzedi — Nasıl olur?.. Öyle ise nişan yüzüğümü niçin kabul etti?..
Müstakbel kayınpeder — Satmak için!...

var? Şimdi yine meselemize gelelim. Programınız belli değil, bari ne yapacağınızı biliyor musunuz?

— Elbette... Geçtiğim yerlerde incelemeler yapacağım... Memleket ve milletlerin ahvalini tetkik edeceğim. Geri kalmış olanlara terakki ve inkılâp yollarını göstermiye çalışacağım... Birçok yerlerde vahşî kabileler, vahşî hayvanlarla çarpışacağım... Birçok tehlikeli deniz, dağ, orman vesaire maceraları geçireceğim...

— Bunlar hep millî şeref namına değil mi?

— Elbette... Ve enerjim sayesinde bunların hepsini yeneceğim... Bunlara dair şimdiden bazı tahmini fotoğraflar çıkarttım. Bunlardan size de takdim edeyim.

Çantasından bir yığın kart çıkararak önüme koydu. Tunç Yılmaz bu resimlerin birinde bir dereden atlıyor, birinde bir tepeye tırmanıyor, altında «Köpek balığı avı» yazılı, bir tanesinde de ağzında ve elinde iki bıçak ile bir sandal kenarından deniz atılmıya hazırlanıyordu.

Resimleri seyrederken - bunları saklasanız da dönüşte ciddî büyük gazetelerimize hatıralarınızın tefrikası sırasında neşretseniz daha muvafık olmaz mı? dedim.

— Amerikada barlarda artistler numara yaparken soyunuyorlarmış...
— Burada da aksine azizim... Artistler numara yaparken soyuyorlar!..

— Sarhoşluk amma ilerlemiş ha, sabahtanberi en aşağı yirmi kişiye rastladım!..

Seyyah gururla — O vakit daha başkalarını neşrederiz, dedi.

— İnşallah denizde köpek balıklarile mücadele ettikten sonra sağlam çıkarsınız da...

— Elbette... Meramın elinden ne kurtulur? Efendim bu resimlerin şimdiden neşri için başka bir zaruret de var. Biz gerçi fedakârız... Her şeyi enerjimize borçlu olmak isteriz... Fakat ne de olsa seyahat masrafsız olmaz... Onun için bu kartları masraflarına ancak tekabül eden küçük bir bedel mukabilinde vatandaşlara hediye ediyorum. Bunlardan gelecek yardımlar, seyahatin ilk masraflarını ödemiye kâfi bir miktara baliğ olunca hemen hareket edeceğim.

— Peki ama ya hareketten sonraki masraflar?...

— Onu hiç düşünmem... Gittiğim yerlerde küçük bir ücret mukabilinde konferanslar vereceğim ve yine resimler dağıtacağım... İstanbulda her gün bu vaziyette dolaşan, konferans veren ve kart satan yüzlerce ecnebi seyyaha tesadüf etmiyor muyuz? Biz de tabiî onların memleketinde ayni muaveneti göreceğiz. Matbaadaki arkadaşlar için kaç adet kart emir buyuruyorsunuz?

KARİKATÜR

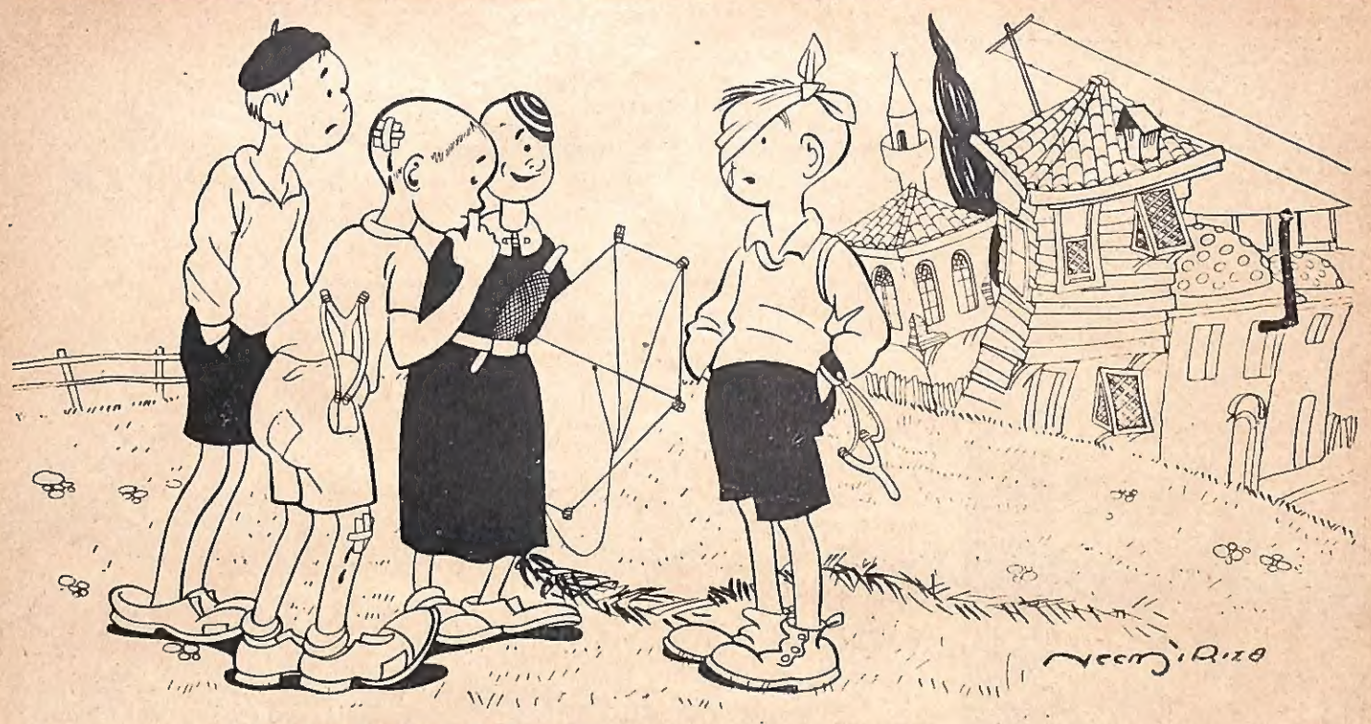

— Vay canıma, yeni kocalara benzemişsin be...
— Gözüm bağlı olduğu için mi, yoksa dayak yediğim için mi?...

Feci bir hikâye

Küçük Acar yemekten sonra babasının kucağına oturdu.

— Babacığım, dedi, haydi bana hem korkunç, hem de acıklı bir hikâye anlat.

— Bir varmış, bir yokmuş, İstanbulda bir tramvay şirketi varmış. Birçok İstanbullular sabah akşam bu şirketin arabalarına binerlermiş.

— Sonra...

— Hem korkunç, hem de acıklı hikâye istemiyor musun? İşte hepsi bukadar.

TEHDİT

Salamon ağlıyarak karakola girdi.

— Çabuk bir polis yonderin... Herifin biri kapima yeldi... Beni korkutuyor... «Para vermezsan dunyayi sana zindan ederim» diyor. Cumuriyet divrinde tehdit yasak diyil mi? Diye şikâyete başladı.

Komiser helecanlandı:

— Nasıl adam bu?.. Ne söylüyor? Seni ne diye tehdit ediyor, dedi.

Salamon cevap verdi:

— Ne bileyim ben. Eliktrik şirketi tahsildariyim diyor.

— Bizim oğlan senelerdenberi antikalar arasında oturur...
— Dükkânı mı var?..
— Hayır, bir kaynanası, bir de teyzesi var!...

Kulaktan..

* * *

USTA SÜVARİ

Birkaç arkadaş Mecidiye köyündeki gazinolardan birinde oturuyor, önümüzden geçen otomobil kafilelerini seyrediyorduk.

Bir aralık Sipahi ocağı âzalarından mürekkep bir atlı gurupunun ağır ağır önümüzden geçtiğini gördük. Bu manzara, yanımızdaki masada oturan kocaman başlı, alıkça tavırlı bir adamı imrendirdi. Herif gazinonun sağ tarafındaki çayırda atını dolaştıran bir köylüye seslendi:

— Yahu, şu atı iki saatliğine kiralar mısın?

— Olur.

— Ne istersin...

Köylü yüz kuruş istedi; kocakafalı adam elli teklif etti, nihayet yetmiş beşe sulh oldular.

Köylü müşterisini ata bindirdikten sonra:

— Parayı peşin verseniz iyi olur, dedi.

Kocakafalı adam alındı:

— Ne o... Atı geri getirmem diye mi korkuyorsun, dedi.

Köylü güldü:

— Aklına bir şey gelmesin, onun için değil, dedi. At alışıktır, nasıl olsa gelir ama, seni geri getirmez diye korkarım.

SİNİR HALİ

Geçen gün bir arkadaş bir gazinoda bana dert yanıyordu:

Masamızın önünde bir karaltı belirdi. Başımızı kaldırıp baktık. Bir dilenci. Kolunun biri dirseğinden kesilmiş.

Arkadaş — Hayrola, diye sordu.

Dilenci sağlam eliyle kesik kolunu gösterdi:

— Çalışamıyorum... Bana biraz para, dedi.

Arkadaş — Yok, dedi ve benimle konuşmıya devam etti.

Dilenci bir türlü başımızdan ayrılmıyordu. Biraz sonra tekrar başımızı kaldırmıya mecbur olduk.

Arkadaş asabiyetle — Yok dedik a.. İşitmedin mi?

Dedi.

Dilenci yine kesik kolunu göstererek:

— Kolum yok... Çalışamıyorum...

— Kolun ne oldu?

— Kestiler.

Arkadaş — Bana ne asılıyorsun be adam, dedi, git kolunu kim kesti ise parayı ondan iste...

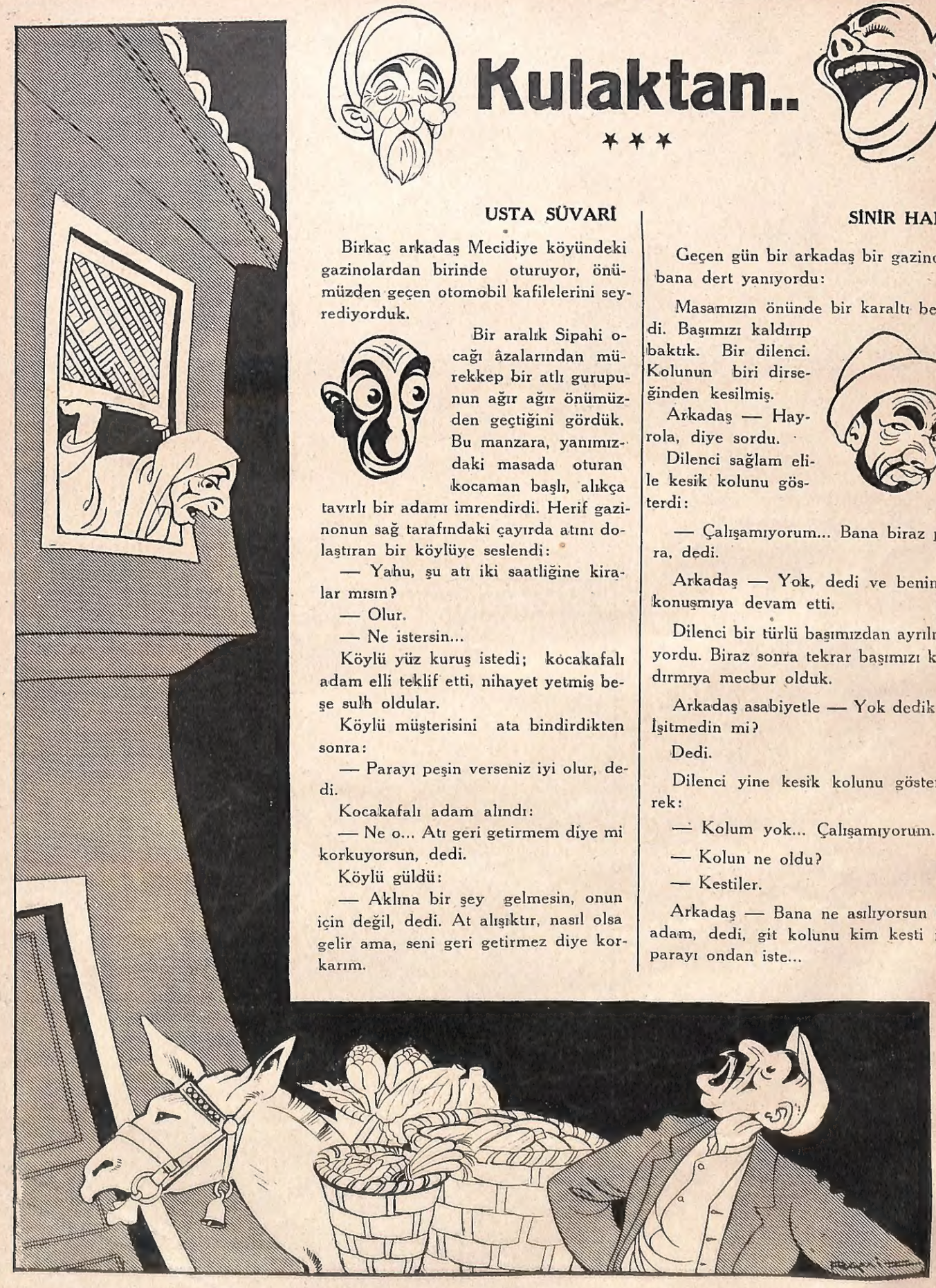

Zerzevatçı — Kabak, taze kabak!...
Kadın — Ayol bana bak, öyle kapının önünde kabak kabak diye bağırma koçam kendisini çağırıyorum zannediyor!...

..Kulağa!.

* * *

İFLÂS

Birkaç gün evvel vapurda şöyle bir muhavereye kulak misafiri oldum.

— Seni çok düşünceli görüyorum... Bir sıkıntınız mı var?.

— Sorma.... İflâs ettim; boğazıma kadar borca battım.

— Çok garip... Ben senin hakkında bilâkis çok hayırlı bir havadiş işitmiştim.

— Ne gibi?

— Uzak akrabandan biri öldü; sana Boğaziçindeki yalısını miras bıraktı.

— Felâketimin sebebi de o değil mi ya? Veraset vergisi ile intikal harcına yalının eski borçları da bindiği gibi benim ocağıma da incir dikildi.

HER ZAMAN DEĞİL

Bayan kırkını çoktan aşmış, ellisine yaklaşmıştı. Fakat genç görünmek istiyordu. Bunun için de kendini tuvalete boyaya vermişti. Bir gün bir salonda otururken lâf arasında:

— Herkesin bir zâfı olur ya, dedi, benim zâfım da aynaya bakmaktır.

Bu sözleri duyan N. R. gülerek cevap verdi:

— Affedersiniz bayanım. Bu her zaman bir zâf değil, bir müddet sonra âdeta bir hata olur.

TERS İŞLER

Oturduğum yerden komşumun balkonda karısile konuştuğunu işitiyordum:

— Yahu, dünya kadar para vererek Çiçekpazarından en iyi cins tohumlar aldım; şu saksılara diktim... Her gün birkaç defa suluyorum. Hâlâ görünürlerde bir şey yok... Bu ne iş?

Kadın cevap verdi: — Sen her işini ters yaptığın gibi, onları da ters dikmiş olacaksın.

NE ANLAYIŞ

Berber dükkânında karşılaştılar, konuştular, konuştular, sözleri bitti.

Nihayet 25 yaşındaki kadın, 25 yaşındaki arkadaşına sordu:

— Duydun mu kardeş?

— Neyi?

— Abdülhak Hâmit ölmüş.

— Duydum da içim parçalandı. Kuvvetli adamdı doğrusu.

— Sorma, eserlerini okur ağlardım.

— Ben de.

— Nekadar yazık oldu. Maamafih Allahın sevgili kulu imiş, sükûnet içinde ölmüş.

— A, vallâhi yalan kardeşim, bizim bay gazetede okudu: O, dediğin yerde değil, yatağında ölmüş zavallı.

Papağan

— Nafile ümitlenme şu gidenden bir şey almamıza imkân yok...
— Tabanca mı taşıyor?.
— Yok ulon, daha fena kolunda kitap tşıyor.. tırılın biri demektir!...

Kız muallim mektebi ve Feyziatî liseleri beden terbiyesi muallimi MESADET SAVER

Haydi şunu da

Bir Hint prensi Parise gelmişti. O sıralarda idama mahkûm edilen bir caninin kafası kesilecekti. Prens merasimde (!) bulunmak arzusunu izhar etti. Hazreti giyetinin yanına götördüler.

Haydut getirildi. Tahtaya bağlandı. Yüzü koyun yatırıldı. Cellât birdenbire satırın düğmesine bastı. Kafa, kaşla göz arasında sepete düştü. Prens işin zevkine bir türlü varamamış, teferruatı iyi görememişti. Mihmandarı:

— Nasıl buldunuz idam usulümüzü?

Deyince gözünü kırpmadan müddeiumumîyi göstererek cevap verdi:

— Çok çabuk oldu, bir şey anlıyamadım, şu şişman herifin kafasını da kessinler de iyi göreyim.

Erkek — Yalnız beni sevdiğine inans
Kız — Tabiî inan, görüyorsun ki bu

mı?..
şimdi senden başka kimse yok!...

19 Mayıs idman şenlikleri kumandanı Kabataş lisesi beden terbiyesi müallimi HAMDİ SAVER

Usulü dairesinde

Bay Niyazi, bir iş için Ankaraya gitti. Ertesi günü hasta annesi ağırlaştı. Ve sabaha karşı gözlerini ebediyen kapadı.

Konu komşu, hısım akraba toplandılar. Niyazinin karısı, annesini çok seven kocasına hemen telgraf çekmek niyetinde idi.

İhtiyar amca:

— Aman kızım, felâketi birdenbire yazma... Usulü dairesinde alıştıra alıştıra bildir.

Bayan telgrafhaneye koştu kocasına şu yıldırım telgrafı çekti:

«Kocacığım, annen biraz rahatsız. Cenaze merasimi yarın yapılacak, yetiş.»

— Yazlık neler yaptırdın?.
— Hiç bir şey, bu sene Boğaziçinde oturacağız!...

Hikâye

Kahve Tiryakisi!

— Teyzeciğim ayak turabın olayım, derdime bir çare!

— Yine mi tesiri olmadı?

— Olmadı teyzeciğim.

— Kız dur, sakın bir yanlışlık yapmıyasın. Mazallah mahvoluruz, anlat bakalım.

— İşte söylediğin gibi yaptım. Tam odaya ayak basınca mangala okutup getirdiğin ibrişimleri göstermeden atıverdim.

— E?

— Esi ne? Odayı bir dumandır kapladı. Fakat dedim ya bizim efendi böyle şeylere aldırmaz. «Hanım bu duman nedir? Göz gözü görmüyor?» Diye sordu. Geçti minderin yanına saatini çıkardı gazetesinin yanına koydu. Tesbihini, ağızlığını, tabakasını da bıraktı. Sonra gitti, güzel güzel soyundu, gecelik entarisini sırtına geçirdi. Köşesine kuruldu.

Bir müddet sesini çıkarmadı, ben «Allah Allah, büyü tesirini ne çabuk gösterdi. Zahir artık kahve içmiyecek» derken davrandı. Meğer gazeteye dalmamış mı? «Hanım, hanım, orada çömelmiş ne yapıyorsun, dur bakalım, dumandan etrafı da göremiyorum, yoksa cezveyi hâlâ sürmedin mi?» diye çıkıştı. O saat anladım ki büyü vız geliyor. Benim halim ne olacak? Hi, hi, hi!

— Dur bakalım, dur bakalım, gözlerin sulanmasın. Aradan nekadar geçti?

— Sen beni arayıp soruyor musun? Tam on bir gün oldu. Sanki elinde doğmuşum, ben varsa da yoksa da Hacı teyze diyorum da, sen kendini âdeta naza çekiyorsun! On bir gündenberi kahve azalmadı, arttı. Günde on bir mi içiyordu, on beşe çıktı. Gayri illâllah. Ben onun karısı mıyım, yoksa kahveci çırağı mıyım... Dayanamıyorum, teyze dile kolay, sinirime dokunuyor. Verem olup öleceğim.

* * *

Hacı teyze Mebrurenin annesinin ahret kardeşi idi. Mebrureyi Ahmet beye kendi elile vermişti. Nikâhtan evvel yapılan tahkikatta Ahmet bey menendi bulunmaz bir koca olarak görünmüştü. İçkisi yok, kumarı yok, kötü kadınlarla ilişiği yok. Kazancı yerinde, bugüne bugün koskocaman tahrirat başkâtibi.

Mebrure ilk zamanlar kocasının üstüne toz kondurmuyordu. Fakat git gide Ahmet beyin mühim bir illeti meydana çıktı: Kahve tiryakiliği.

Ahmet bey, kahve tiryakisi idi. Fakat öyle her tarafta sürü sürü raslanan cinsten değil. Evvelâ günde tam otuz otuz beş kahve içerdi. Bu kahvelerin yarısı dairede, yarısı evde pişirilirdi ama birkaç ayda Mebrure yaka silkmiye başlamıştı. Durup dinlenmeden kahve pişirmek, dile kolay. Hem de kahve usulü dairesinde pişirilecek. Halis Yemen kahvesi olacak. Evde kavrulup çekilecek. İçinde zırnık yabancı madde olsa Ahmet bey filcanı kaldırdığı gibi pencereden dışarı fırlatır. Hani öyle kahve değirmeninde leblebi öğütülmüş, kahveliğe bir pirinç tanesi, bir kuru üzüm düşmüş, mazallah kıyamet kopar. Köpük dökülmiyecek, kahve kesilmiyecek. Şekeri orta olacak. Yani tam tiryaki işi halis kahve.

Aylar geçtikçe Mebrurenin siniri artmış, âdeta illetli olmuştu. Kocasının her halinden memnundu. Sadece şu kahve tiryakiliği yok mu, kadıncağızın belini büküyordu. Nihayet işi Hacı teyzesine açtı. Hacı teyze:

— A, merak ettiğin şeye bak, dedi. Eyüpte bir Arap hoca var. Bizim kalın imamların Müzeyyen de kocasının enfiyesinden onun sayesinde kurtuldu. Bir muska yazdı. Adam enfiyeden öy-

lesine soğudu ki, şimdi ötede beride: Yahu nasıl çekermişim o zıkkımı? Deyip geziyormuş. Sen merak etme yavrum. Yarından tezi yok Arap hocaya gideyim, muskayı getireyim. Kocan pirüpak olsun. Sen de rahat et, o da. Öyle ya canım, kahve kahve ne bu? Hem insana da yaramaz. Uykuyu kaçırır.

— Ah o uyku meselesini hiç sorma, gece uyanıp uyanıp kahve diyor. Kalkıyorum. «Kamineto» yu yakıyorum. Haydi kahve. Bir tane olsa neysene? Üç dört filcan bana mısın demiyor.

— Sen meraklanma! Ver şurdan bana bir mecidiye muskayı koy yastığın altına iki günde kahveden nefretlik getirmezse, yüzüme tükür.

* * *

Muska para etmedi. Arkasından suyuna serpilecek karınca duası aldılar. Faydası görülmedi. Daha sonra kahveliğe domuz yağı sürüldü. Ahmet bey ağır kokuyu hemen keşfederek evi hallaç pamuğu gibi attı. Ahretliği haşladı. Tütsüler, buhurlar, Havlulu dedeye havlu, Tuz babaya tuz, Baba Cafere mum adakları da işe yaramadı. Mebrure başvurduğu çarelerin faydasızlığını görünce büsbütün kızıyor, işi âdeta hayat memat meselesi yapıyordu. Hacı teyze ile beraber başvurmadıkları hoca, kapısını aşındırmadıkları büyücü, tecrübe etmedikleri tedbir kalmadı.

En sonunda «yedi renkli ibrişim yakılırsa bir şey kalmaz» demişlerdi. Denize düşen yılana sarılır diye işte onu da yaptılar. İşte o da fayda vermedi.

* * *

Vak'adan tam bir hafta sonra Hacı teyze sadakor yeldirmesini savurarak çıka geldi.

— Müjde Mebrure dedi, çareyi buldum.

— Aman teyzeciğim!

— Amanı, zamanı yok! Bu sefer bir yerden sağlık aldım, tâ Üsküdara Miskinler tekkesine gittim. Orada bir Arap bacı sabuna okuyormuş. Bir siyah tavuk aldım. Kestik, kanını bahçedeki incir ağacının dibine döktü. Şerbet yapıp iyi saatte olsunlara dağıttık. Tam iki mecidiye masraf ettim.

Hacı teyze böyle söyliyerek koynundan besmele ile kâğıda sarılı büyücek bir paket çıkardı. Açtı, içindeki sabunla yüz havlusunu Mebrureye uzattı.

— Al, kızım, dedi, kocan elini bu sabunla yıkıyacak, bu havluya da kurulanacak, sabunun bittiği gün, bu kötü huyu da eriyip bitecek. Sen sağ, ben selâmet.

* * *

Sabun bitti. Havlu kirlendi, Ahmet beyin dairede işleri biraz sıkıştı, ve bu yüzünden kahve adedi kökünden kesileceğine bilâkis arttı. Mebrure iki gözü iki çeşme Hacı teyzeye koştu.

Hacı teyzenin mahallesinde, hattâ bütün ahbaplarının semtlerinde Mebrure hanımla Ahmet beyin macerasını bilmiyen, duymıyan «vah, vah» deyip ilâç, çare tavsiye etmiyen kalmamıştı.

Mebrure Hacı teyzenin evine gidince konu komşu hep toplandılar. Son çareye başvurmaktan gayri tedbir kalmamıştı. Son çare:

— Huysuz adamın kahvesine ölü toprağı karıştırmak.

Mebrure:

— Vallâhi olmaz, kahvesine toz kaçsa anlar!

Dedisede dinletemedi. Artık bu kahve derdi de kabak tadı veriyordu. İnsan bukadar «nefesi keskin» hoca, yüz bin kere tecrübe edilmiş büyülerle bir «kahve illetinin» hakkından gelemez mi?

Mebrure çaresiz karara iştirak etti. Hep beraber Edirnekapıya gittiler. Mezarlıkların arasında uzun müddet dolaştılar, sonra yufkaca gömüldüğü için hava almış, hava aldığı için taaffün etmiş bir fakir mezarından burunlarını tıkıyarak bir avuç toprak aldılar, Arkalarına bakmadan hızlı hızlı yürüdüler.

* * *

Ahmet bey o akşam eve gelince âdeti üzere:

— Hanım, cezveyi sür.

Diye seslendi. Kahve önüne gelince bir şaşırdı. Bu ne biçim şeydi. Ne köpük var, ne bir şey, âdeta bir bulaşık suyu. Bir yudum aldı. Aman allahım ağır, feci bir tadı var. Kahveye ne olmuş? Zaten kendi derdi kendine yetiyor, bir de eve gelince ağız tadile kahve içemiyecek mi?

Ahmet bey deliye döndü. Kahveliği kaptı burnuna götürdü, Aman Allahım pis pis kokmuyor mu?

İşte o zaman kızılca kıyamet koptu. Ahretliği saçından yakalayınca zavallı kız, korkudan hıçkırarak işi anlattı:.

— Bana ne vuruyorsunuz beyefendi, diye inledi. Kahveliğe domuz yağı süren, ölü toprağı karıştıran o, size büyü yapıyor. Sabun, havlu, muska...

Ahmet bey daha fazla dinliyemedi. Adamcağız dini bütün müslümandı, «domuz yağı» sözile çileden çıktı. Ölümden korkardı. «Ölü toprağı» aklını başından aldı. Mebrureye dönerek bağırdı:

— Defol, defol evimden, talâkı selâse ile boşsun defol.

Büyüler tesirini ne güzel göstermişti. İşte Mebrure kahve pişirmekten kurtuldu. Ama, bu kurtuluş işte bu şekilde oldu.

İspinoz

Eşek — Senin eline düşeceğine bir kasabın eline düşseydim bana kuzu gibi muamele ederdi!...

Haftanın Anketi:

HALİT ZİYA

Büyük roman üstadımız Halit Ziya Uşaklıgil birkaç gün evvel edebiyat hayatının tam elli beşinci yılını bitirdi. Bu münasebetle Eminönü Halkevinde şerefine bir toplantı yapıldı. Nutuklar söylendi, hayatına ait hatıralar anlatıldı, eserlerinden bahsolundu ve yazılarından parçalar okundu.

Elli beş sene yazı yazmak dile kolaydır. Elli beş sene, 660 ay, 2640 hafta, 20.075 gün, 481.8000 saat eder,

İnsan bu müddet zarfında mütemadiyen şeker yapsa, Hacı Bekir, mahallebi pişirse Recep usta, kadın öldürse Landrü, komik filimler çevirse Şarli Şaplen, tahtını tacını terketse Vindsor dükü kadar meşhur olur.

İşte ben, işi böyle hesap ettim. Tam elli beş sene yazı yazan bir adamın bizim memlekette ne derece tanınacağını merak ederek harekete geldim. Her sınıf halka sualler sormıya kalktım. İşte aldığım cevaplar:

Bir cemiyeti umumiyei belediye âzası:

— Halit Ziya dediniz öyle mi? Durun bakalım. Bir tarihte belediye meclisinde âza idi galiba. Çok geveze bir adamdı. İkide bir kalkıp lâf ederdi. Bir intihap devresinde beraber çalıştık. Kendisine yüz kere de söyledim: Yahu Halit Ziya, dedim, kes sesini, al tahsisatı otur aşağı. Dinlemedi. Galiba şimdi kömür üstüne iş yapıyor.

Baktım ki hayata karışmış, kendini memleket işlerine, muayyen ihtisas şubelerine vermiş vatandaşlardan hayır yok. Üniversiteye koştum. Öyle ya, diyordum, herkes romancı Halit Ziya'yı, romancı Halit Ziya olarak tanımaz a, üstadı bilseler bilseler Edebiyat fakültesi talebeleri bilirler.

Şapkasından ayakkabısına kadar modaya uygun bir bayan talebeye sordum:

— Halit Ziya mı dediniz? Bir Halit duydum, galiba Eyupsultanlı idi. Hatırladım şimdi: «Altındiş Halit» diye yazmıştı gazeteler. Çok çapkın adammış da bir takım safdil kadınları dolandırırmış. Fakat «Ziya» lığı var mı yok mu bilmem.

Bir erkek talebe:

— Halit Ziya'yı elbette tanırım. Karanfil ve yasemin diye kocaman romanı var.

— Hayır, yanılıyorsunuz, Karanfil ve Yasemini Mehmet Rauf yazdı.

— Yok canım, Mehmet Rauf şu sabık Hamidiyenin meşhur kaptanı değil mi? O, roman falan yazmaz. Yutturma! Benim bildiğim Halit Ziya işte o romanı yazan adamdır. Yaman üstatlardan....

Bir koltuğunun altında bir sürü kitap ötekinde şişkin bir çanta ile hızlı hızlı yürüyen bir genç:

— Vallahi bayım, ben bu adı hiç duymadım. Belki Fen fakültesine müdavimdir. Talebeleri hep birden tanımanın imkânı var mı?

— Aman efendim, ben talebe sormuyorum. Meşhur roman üstadı Halit Ziya'yı soruyorum.

— Ya, demek Halit Ziyayı soruyorsunuz! Pekâlâ, pekâlâ. Fakat ben talebe değilim, Edebiyat fakültesi döçentlerindenim. Kulağıma böyle bir isim çalınmadı değil ama, şimdi ayak üzeri size malûmat veremem. Notlarımı karıştırayım, defterlerimi yoklıyayım, kütüphaneme gömüleyim. Siz bana lûtfen bir ay, bir buçuk ay sonra uğrayınız kısa tercemei halini, kaç eser yazmış, nelermiş hep bir, bir söylerim.

* * *

Üniversitemizin Edebiyat fakültesinden de hayır yoktu. Düşünerek dönerken bir ahbaba rasladım. Derdimi döktüm. Beni uzun uzun dinledikten sonra

— Sen de amma mankafa imişsin, dedi. Üstadı o sorduğun zevatla talebeler nerden bilsinler. Sen sual tevcih edecek makamı şaşırmışsın. Senelerdenberi; «Eskiler yok, biz varız!» diyen yeni edebiyatçılarımız ne güne duruyorlar? Onlar hiç olmazsa «inkâr etmek için» olsun âsarını okumuşlardır. Aleyhinde bulunsalar da ankete cevap alırsın.

Ahbabım haklı idi. Beyoğluna çıktım. Genç dâhîleri alelusul bir pastaha-

— **Bizimki her gün Bebekten Karaköye kadar yaya gidiyor...**
— **Demek spor yapıyor...**
— **Evet, bilhassa ayın sonlarına doğru!....**

nede başbaşa buldum. Selâm verip yanlarına oturdum. Sualimi sordum. Sözü biri bırakıp biri aldı. İşte cevaplarını sıra ile yazıyorum:

— Halit Ziya, nasıl bilmem efendim, genç bir çocuktur. İlk vezni ben meşk ettirdim. Şimdi âlâsından şiirler yazar oldu. Bir orta mektebin birinci sınıfındadır ama hangi orta mektepte bilemem.

— Yok yahu, bayın sorgusu o değil. Uşaklıgil dediniz ha! Ben biliyorum. Son Posta gazetesi sahiplerinden.

— O değil.

— Nasıl değil, - köşede gazete okuyan bir zattan gazetesini isteyip alarak - İşte, son sayfada sahibi diye yazılı. Uşaklıgil. Bir gün gözüme ilişmişti. Hafızam dehşetli kuvvetlidir. Hiç unutmam.

— Fakat üstat, baksanıza bu Ekrem Uşaklıgil.

— E, siz hangisini soruyorsunuz?

— Halit Ziya Uşaklıgili.

— Ne bileyim birader. Hatırım için biraz düşünür, zihnen arar gibi yaptılar. Sonra canları sıkıldı. Ben yanlarına geldiğim zaman konuşmakta oldukları bahise avdet ettiler. Uzun boylusu:

— Ha, ne diyordum, dedi, evet Pol Verlen'i anlatıyordum. 1881 senesi kânunuevvel ayının beşinci pazar günü müthiş sarhoş olmuş, arabaya binmiş.

Kısa boylu olan atıldı:

— Yanlışlığın var üstat, Pol Verlen 1881 senesi kânunuevvel ayının beşinci pazar günü arabaya değil, omnibüse binmiştir. Çünkü o gün daha kitabını tabie götürüp parasını alamamıştı. Meteliği yoktu. Hani şu Rembo'yu bulmıya gittiği günü söylemiyor musun?

— Sen şaşırdın da ikisini biribine karıştırdın. Rembo'yu bulmıya gittiği gün kânunuevvelin beşinci pazar günü değil, on ikinci pazar günüdür. Hem o gün hava güzel olduğundan ne omnibüse bindi, ne arabaya, üstat sallana sallana yayan gitti. Ben hani şu meşhur, yolda susayıp şarapçı dükkânı bulamadığı, yani canım, birkaç yudum su içtiği pazar gününden bahsediyorum.

— Sahi, sahi hakkın var, ben şaşırmışım.

* * *

Asıl şaşıran bendim. İstanbulda kaybettiğim Halit Ziya'yı ararken bakın nelere raslamıştım. Ben selâm verip ayrılırken, onlar hâlâ konuşuyorlardı:

— Pol Verlen'in traş olurken yüzünü kestiği günü hatırladın mı?

— O bir şey değil, Andre Jid geçen hafta bir ahbaba demiş ki... ilâh...

Mülâkatçı

— Tuhaftır ama, ben operatörlerle, vatmanları biribirine benzetirim. İkisi de keser, biçer, aralarında ne fark var sanki?..
— Birisi iki katlı kira evinde oturur, diğerinin ise on katlı apartmanı vardır!.

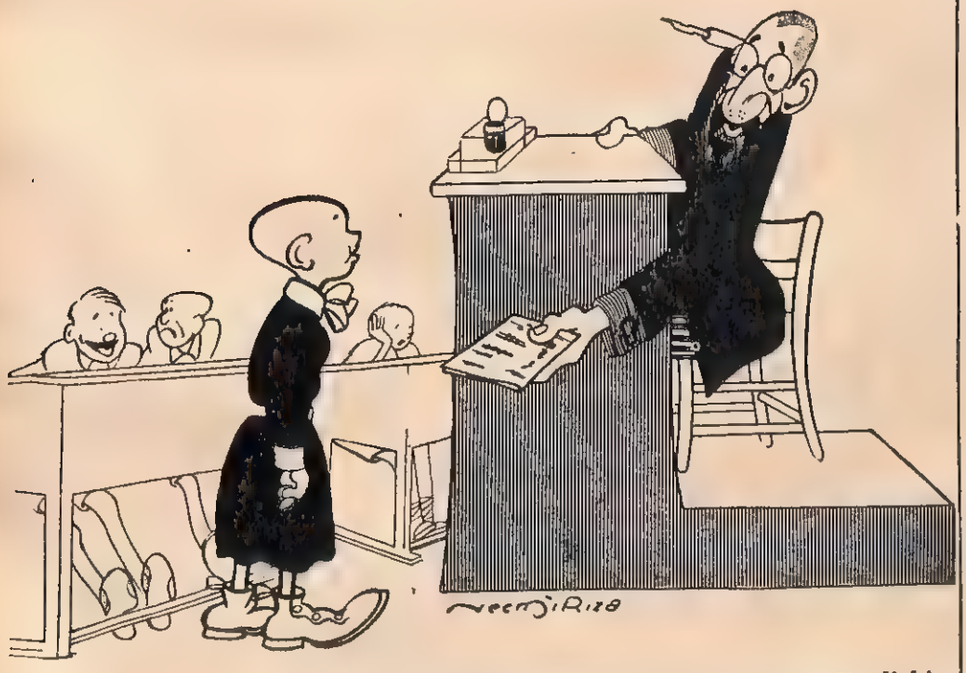

Muallim — Bu ne kirli vazife... Hem baştan aşağı yanlışlarla dolu. Şimdi bir zarfın içine koyup babana göndereceğim....
Talebe — Zahmet etmeyin efendim, posta puluna yazık olur... Vazifemi babam yaptı!...

AŞK ÇETESİ..

NEŞELİ İNSANLARA MAHSUS AŞK ROMANI

Yazan: Kemal Tahir

— 2 —

Sarhoşluk yaklaşıyordu. Keramet çırağa yüz dirhemlik bir şişe daha ısmarladıktan sonra birdenbire telâşlandı. Ceplerini masanın üstüne boşaltırken söze başladı:

— Ölüyorum, çıldırıyorum, kahroluyorum. 20 gündenberi uyku haram.

Karıştırdığı kâğıtların arasından bir zımbalı defter ayırarak devam etti:

— Gönlüme hâkim olan müstebit kıraliçenin adı Semiha, dün gece tam 27 inci akrostişi yazdım. Dinle:

S Siyah bir öpüştür ağzımda adın
E Ellerin, kollarm, nurdan kanadın.
M Mavera seninle dolu bir kucak!

* * *

İ İnlerken karanlık, inlerken hüzün,
H Hülyamın seni ilk tanıdığı gün,
A Aşkımı kargalar anladı ancak.

Zekinin gözlerine gittikçe şirin görünen şu köfteci dükkânında şu içi abı hayat dolu tombul şişenin karşısında bu kıratta 27 akrostiş peş peşe dinlenir mi? Dinlenmesine dinlenmez ama, ne çare ki kumanda şairde. Kızdırmıya gelmez. Kalkıp yürüdü mü, ayıkla pirincin taşını.

Şair, akrostişler bitince bu yeni aşkın ayrıca ilham ettiği mevzulara geçti.

Sonunda derin bir ah çekerek:

— Şunları bir de kendisine bizzat okuyabilsem, dedi.

— Okumalısın ya. Hem bizzat okumalısın, hem de aşkını etrafile anlatmalısın. Kızcağız öğrenmeli ki, en genç, en ateşli, en dâhî şair tarafından seviliyor. Bu saadet her kula nasip olur mu? Yoksa buldukça bunuyor mu? Yoksa kendini naza mı çekiyor? Yoksa Allahtan belâsını mı istiyor?.

— Zannetmem ama.. Bir kere yüzbeyüz gelmek, diz dize oturup anlaşmak herhalde daha âlâ olacak.

— Yahu ikimiz de dalga geçiyoruz, Bir sürü lâf söyledin de hâlâ, nerede, nasıl, gördüğünü, nasıl sevdalandığını söylemedin.

Şair bu sözleri duyunca kocaman bir yudum rakı daha yuvarlıyarak hikâyeye hazırlandı.

Zeki, bu seferki aşkın pek de öyle gelip geçici cinsinden olmadığını anlıyordu. Arkadaşına bir ipucu vermek için tekrar sordu:

— Anlatsana! Tipi nasıl?

— Tipine dikkat edecek takat mı kaldı? Tam yirmi gün oluyor, sinemâda rasgeldim. İhtiyar bir kadınla beraber geldi. Tesadüfen ayni sıraya düştük. Alaca karanlığa gözüm alıştıkça baktım, baktıkça mahvoldum. Peri masallarında prensesler yok mu?

— Var.

— İşte bir onlara bak, bir de benimkine. İki kere göz göze geldik. Birinci de zaten tamam etmişti. İkinci de yıldırım çarpmışa döndüm. Filim bitince çıktılar.

— Takip et be çocuk!

— Durur muyum? Takıldım arkalarına, Taksime kadar yürüdüler. Otomobile binecekler diye ödüm kopuyordu. Bereket tramvay beklediler. Şişli arabası gelince birinci mevkie atladılar.

— Sen de atla!

— Sen de atla demek dile kolay. Aman para, aman gidiyorlar, deli olacağım. Ceblerimi tersine çevirdim. Tu.. Allah belâsını versin, hepsi de onluk, yirmilik. Saymakla bitip tükeniyor mu? Uzatmıyalım, üç otuz parasına kadar hesapladım. Sonra fırladım, tramvaya yetiştim. Arka vagona atladım. Osmanbeyde indiler. Ben de beraber. Arkasına dönüp beni görünce gülümsemez mi?

— Ne diyorsun?

— Ben aldım mı büsbütün fitili. Yürüdüler, bir sokağa saptılar. Tekrar baktı, tekrar gülümsedi.

— Desene yaktın elin kızını, kül ettin yengemi...

— Şimdi sana birdenbire evet demiyeyim. Fakat iyiden iyiye sempatize olduğu muhakkaktı. Ne ise derdimin sonunu dinle. Bir eve girdiler. Baktım, köşe başında bir bakkal dükkânı. Herife yanaştım. Sigarayı sundum. Karamanlı bülbül kesildi. Meğer kalbimi alıp götüren, beni dangalaklaştıran âfet paşa kızı değil mi imiş. Hem de adlı adınca meşhur Semih paşa kerimesi Semiha hanım.

Bakkalın sözüne bakılırsa, çok okumuş, allâme bir kızmış. Elinden kitap düşmez miş. Sinemaya da hani meraklı imiş ha! Gece demez, gündüz demez, taşınırmış.

Karamanlı bakkal - Allah razı olsun - benim merakımı görünce kendi kanaatini de saklamadı:

İki eli yanına gelecekmiş, yarın ahret varmış ki mahallede kimse ile oynaştığı görülmiyen bir o kalmış.

İkide bir:

— Heç, ipliği pazara çıhsa.. Bogos görme mi, ciğerim, diyor. Bir ana, bir gız, bir de gocagarı var evde... Namusuna pirava.

İşte ogündenberi Semihacığımın evi Kâbe, Keramet hacı kesildi. Tavaf etmediğim gün, bakkala sıgarayı uzatmadığım saat yok.

Belim büküldü, iflâhım kesildi. Sen benim bu işlerdeki muvaffakıyetlerimi bilirsin. Fakat bu sefer top yekûn şaşırdım. Görmüyor musun, adımlarımı şaşırıyorum. Betim benzim küle dönüyor. Elimi, ayağımı bir titremedir alıyor. Senden nesini saklıyayım, bir çare bulamadık mı bunca yıllık dostun Keramet, elden gidiyor bilmiş ol.

Mesele ciddileşiyor.

Zeki, meselenin bukadar şümullü olduğunu kestirememişti. Alkolün tesirile o da telâşlandı.

Bir müddet karşılıklı sustular. Sükûtu Zeki bozdu. Fakat sözlerini tarttığı, arkadaşını kırmamıya dikkat ettiği besbelli.

— Bana bak Keramet, dedi, böyle bir devlet kuşu her kafaya konmaz. Kız, hazır dönüp dönüp bakmış, bakıp bakıp gülmüş. Kızı nasıl olsa burnundan yakalamış sayılırsın. Sonra kendin söylüyorsun, bakkaldan kulağınla duymuşsun, Okumayı seven bir dünya güzeli imiş. Şu halde anlaşmanız daha da kolaylaşır. Hattâ belki senin kitaplarını bile okumuştur.

— Onun orası zaten yüzde yüz muhakkaktır. Yoksa hem bakar, hem de güler miydi?

— Şu halde...

Zeki bir an durdu, öksürdü. Ve cesaretle söze başladı:

— Bana baksana... Sen nekadar sanatkâr olursan ol, biz bu işte evvelâ iktısadî tarafı düşünmeliyiz. Nihayet bir paşa kızı monşer. Han, hamam, apartıman, dükkân doludur. Belki bankada parası bile mevcuttur. Razı olursan rahat edersin.

Keramet birdenbire cevap vermedi. Biraz düşündükten sonra:

— Eh, bir bakıma orası öyle, dedi, kendimizi büsbütün satmak gibi olmasın ama, biraz rahat ederim. Sistematik çalışırım, verim veririm.

— Değil mi ya? Bilhassa bizim gibi sanatkârlara böyle yağlı kapılar hattâ lâzım bile. Avrupalılara ne demiye gidiyoruz, bizim eski şairleri bir düşün. Hangisi vezir kapılarına, sultan saraylarına yan gelmemişlerdir. Dedim ya, bu iş bir sanatkâr için ayıp sayılmaz.

— Aşkolsun sana Zeki. Ne doğru söylüyorsun. Ben bir sanatkâr olmam dolayısile bir para izdivacı yapmayı asla kabul edemem ama bu, mesele tamamile başka. Hem ben hele o muhite bir gireyim. Senin işin de kolaylaşır. Belki bir ressama da ihtiyaç hâsıl olur. Öyle ya ciğer köşem, zengin, yüksek sosyete bu boru mu?

Artık alkol, tesirini yavaş yavaş değil, doludizgin göstermiye başlamıştı. Zeki:

— Aman tali kuşunu ürkütmiyelim. Bu yağlı kuyruğa sıkı sarılalım. Hani Kerametciğim, yüzüne beraber söylemek gibi olmasın ama, güzel delikanlısındır. Boy, pos, o çakır gözler, maşallahın var. İstesen prensesin çenesinin altına girer, kalbini aşırıverirsin.

— Eh, pek de mübalâğa değil. Doğrusu kadın meselelerinde menendim yoktur. Şöyle alıcı gözile bir bakayım, şöyle bakışlarımı dalgınlaştırıp gözlerine bir dikeyim. Dayanacak hatunun kabadayı diye git elini öp, ayaktan pes de.

— İlk ağızda ham armut gibi gırtlağına tıkılmıya da gelmez ha!.

Diyen Zeki bir taraftan fasulye piyazının içine giren kolunu bir gazete parçasına silerken içini çekerek devam etti:

— Ne de olsa, biraz para ister.

— Elbette, hele benim için şöyle kılığı kıyafeti düzeltmek, bir iki gömlek peydahlamak lâzım.

Bu sıcak havada ceket çıkaramaz oldum. Gömleklerin göğsü akmış, koltuk altları parçalanmış, kolları, omuzları yürümüş.

— Sade okadar mı? Cüzdanda da birkaç lira olmalı. Koca paşa kızını Zeynelin köfteci dükkânına getiremezsin ya. Kibar yerlerde, bahçelerde gezdirmek gerek.

— Efkârlanıyorum, efkârlanıyorum da neden efkârlandığımı anlıyamıyordum. Ben başımdaki saç kadar kadın sevdim, hiç birinde bu çeşit salaklaşmamıştım. Meğer bunların sebebi hep parasızlıkmış ha?

Gördün mü şimdi olanları, Bir kat elbise, bir çift pabuç, şapka, gömlek, iç çamaşırları elzem. Öyle ya efendim kalk plâja gidelim derse, paşa kızının yanında soyunacak kıyafetim mi var sanırsın?

— Plâja gitmek iktıza ederse ne demek? Saçmalama oğlum. Semiha hanım yengemi sıcaklar büsbütün bastırırsa sinemaya mı götüreceksin yoksa, hem plâjlara gidilecek, hem kır gazinolara, dans yerlerine... Birkaç düble bira, iki, üç otomobil parası her zaman cebinde alesta olmalı.

— Öyle ise ne duruyorsun Zekiciğim? Dâhî kafanı bugün işletmezsen, ne zaman harekete getireceksin. İşin zerre kadar şakaya tahammülü yok. Bir düşün, kimi kazıklıyalım, kimi haklıyalım. Bir düşün.

Meydanda dişe dokunur, ele gelir kim var?

— Allah Allah! Düşündüğün şeye bak. Kalk haydi, durmıyalım. Şurdan Babıâliyi boylıyalım, senin kitapçıya vaziyeti anlatalım.

— Ne diyorsun Zeki? Kostüm, ayakkabı, kravat, gömlek parasını kitapçıdan mı, alacağız.

— Devam edecek —

KISKANÇLIK:

— Ben denizi çok seviyorum...

— Onun için bendenizi sevmiyorsunuz mutlaka!...

TARİHTEN ÇİZGİLER: Museviler cumartesi seyranında!...

Hayırlı hizimetçi

Gitgide karşılık vermiye başlayınca, bayan hizmetçisini kovmıya kalktı. Kız bavulunu hazırladıktan sonra bayanın karşısına dikildi:

— Size, dedi, gitmeden evvel bazı şeyler söyliyeceğim.

— Söyle bakalım.

— Ben sizden daha güzelmişim. Bunu bana sizin bay söyledi.

— Sonra...

— Sizin kostümleriniz bana daha çok yakışıyormuş. Bunu da sizin bay söyledi.

— Hepsi bukadar mı?

— Hayır, ben sevişmesini sizden âlâ biliyormuşum.

— Bunu da mı bizim baydan duydun.

— Hayır, bunu şoförünüz söyledi.

Kıskanmış

İki işçi konuşuyordu:

— Ustabaşı seni kovdu ha... Sebebi ne?

— Ne olacak... Beni çekemedi.

— Neye? Sen ondan daha mı ustasın?

— O cihetten değil... Bizim ustabaşı başkalarını çalıştırır, kendisi karşıdan seyreder. Ben de öyle yaptığım için beni kıskandı, Kendisine rakip olmamdan korktu.

Karikatürün daimî ve kıymetli muharriri olan

Şair

Necdet Rüştü

Size büyük bir şaheser hazırlıyor. Bu nefis kitabı okuduğunuz zaman Necdet Rüştü'nün hececi şairlerin üstadı olduğunu bir kere daha tasdik edeceksiniz.

Unutmayın

Bir Fransız zabitile bir İtalyan zabiti bir salonda karşılaştılar.

Büyük harpten söz açıldı. İtalyan zabiti İtalyanların müttefiklerine Umumî harpte büyük faydaları dokunduğunu iddia ediyordu. Fakat Fransız zabiti bu kanaatte değildi.

İtalyan zabiti kızdı:

— Fakat azizim, dedi, düşünmüyorsunuz ki, harp esnasında İtalya hududunda bir tek askeriniz yoktu. İtalya size pekâlâ arkadan saldırabilirdi.

Fransız zabiti gülerek cevap verdi:

— Affedersiniz dostum, gümrük muhafızlarımızı unutuyorsunuz galiba. Sizin ordunuzu tabancalarile onlar bile durduturlardı.

MÜSTAKBEL SERVET

Genç bir ressam şikâyet ediyordu:

— Beni anlamıyorlar... Ben istikbal için çalışıyorum...

Birisi — Ne âlâ... İki üç yüz sene sonra adamakıllı zengin olacaksın demek! dedi.

Elektrik Plonjörü

Kolay Seri ve Ekonomiktir.

SATİE

ve şehrin bütün büyük elektrik mağazalarında satılır

Fiatı 240 kuruştan başlar

Neosterin Vasıf

AĞIZ

ve BOĞAZI temizler

Ağrılarını geçirir.

Her Eczaneden ara...

●*Atletik hututunuzu muhafaza ediniz*

Şişmanlıkla mücadele ediniz ve bunun en iyi çaresi olan **SHORT LINIA** yı giyiniz. Dalmi masajının tesirile yağlı tabakayı giderir. Hususi elâstiki bir trikodan yapılmış olan **SHORT LINIA** adi bir külot gibi yıkanır.

Fiyatı: 10 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız:

J. ROUSSEL

Paris, 166 Bd. Haussmann

İSTANBUL, Beyoğlu

Tünel meydanı 12 No. lu.

Mağazamızı ziyaret ediniz veya 16 No.lu tarifemizi isteyiniz.

Dr Hafız Cemal

Lokman Hekim

Dahiliye mütehassısı

Pazardan başka günlerde öğleden sonra saat (2,5 tan 6 ya) kadar İstanbulda Divanyolunda 104 numaralı hususî kabinesinde hastalarını kabul eder. Salı, cumartesi günleri sabah (9,5 - 12) saatleri hakikî fukaraya mahsustur. Herkesin haline göre muamele olunur. Muayenehane ve ev telefonu: 22398 .Kışlık telefon: 21044

ULUBORLU'da

Yedigün — Karikatür — Karagöz gazetelerinin umumî bayii berber Kadri Parlatan'dır. Uluborlu okuyucularımız istediklerini buradan tedarik edebilirler.

Karikatür

Sayfiye = Kafes

Ev sahibi — Yazlık için bu köşkü tutunuz, âdeta kuş kafesi gibi.. Ne düşünüyorsunuz ?.

— Kafese girmek hiç âdetim değildir de..